

«Vol dir que els Stones es lleven a les cinc del matí per anar a treballar?»

"Sempre endavant, quin remei ens toca, lluitant pel que és nostre i perquè no ens trepitgin"

Dr. Calypso no s'acaba mai de retirar, com els toreros i com Sopa de Cabra? He, he, nosaltres vam parar fa cinc anys, perquè en feia trenta que no ens aturàvem ni un moment. Vam decidir que necessitàvem un descans. Però com que ens hem continuat veient, hem pensat que el 35 aniversari era un bon motiu per tornar a pujar a l'escenari. És un cant del cigne o continuaran? Segurament farem aquest any i ho deixarem. Però encara està per acabar de parlar, depèn una mica de la resposta del públic i de les ganes de la

gent. Intueixo que s'enyoren una mica. És que han sigut molts anys, i va ser molt intens. La imatge que en té la gent és que devia ser una vida collonuda. És cansat fins i tot físicament, entre que surts de casa i hi tornes a entrar, potser han passat més de quinze hores. No ho pintin tan malament, segur que s'han divertit. Home, i tant. A dalt de l'escenari ens ho hem passat bé. I quan estem junts, també, perquè som molta gent i sempre hi ha riures. La wikipèdia diu de Dr. Calypso que «fue una banda...». Ja no ho són? De fet, encara ho som, perquè estem tocant. Però bé, ja veurem d'aquí endavant. Ja tenim una certa edat, alguns tenen altres prioritats... Els Rolling Stones encara són més vells, i ja els veuen. Ha, ha, però tota la vida han estat vivint de la música. Vol dir que es lleven a les cinc del matí per anar a treballar? No em diguin que en Mick Jagger no treballa en una fàbrica, entre setmana. Vagi a saber, però a les cinc del matí, segur que no es lleva (riallada). Quan s'ajunten, arriba la nostàlgia? A vegades recordem coses, sí. L'altre dia van venir a un concert uns amics que van estar amb nosaltres de gira a Alemanya, fa quasi vint anys. I és clar, recordes vivències, anècdotes... Potser és nostàlgia de quan eren joves... Segurament que sí. Tot era més fàcil. Què farien diferent, si poguessin tornar a començar? Les coses són com són, no es poden canviar ni per bé ni per malament. No canviariem res. Ha canviat, el públic dels concerts? El nostre públic ha anat creixent amb nosaltres, cada vegada s'hi van incorporant noves generacions, per sota. Ara ja venen pares amb fills. I vostès, com han canviat? Mantenim la il·lusió, però els anys comencen a pesar. A l'esquena, a l'oïda i a tot el cos (riuen). Són molts anys. S'ha acabat saltar a l'escenari? Encara saltem! Potser no tant com abans, però saltem. S'han de mesurar més les forces. Sort que hem anat incorporant gent jove a la banda, que aporta energia. El món està millor o pitjor que quan van començar? Quan vam començar als vuitanta, tampoc és que les coses anessin molt bé. Hi ha temes dels nostres inicis ben vigents, sobre la destrucció de la natura, els polítics que es forren... Sembla que el món sempre vagi a pitjor, però fa de maldir, ja veurem com estem l'any vinent. No sembla que els polítics hagin canviat gaire, realment. Res no ha canviat gaire. Continua essent vàlid el «Sempre endavant» que cantaven? Sempre endavant, quin remei ens toca. Lluitant pel que és nostre i perquè no ens trepitgin.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/cultura/2024/03/06/vol-dir-els-stones-lleven-99060873.html>